

Анна Покровская

ХИТЛЕР

ВЪЗДИГАНЕ КЪМ СМЪРТТА

„Не четете само историята, четете биографи, защото те са това, което е животът, но без теорията“.

Бенджамин Дизраели,
писател

Хитлер **Въздигане към смъртта**

Автор Анна Покровская
Превод Лиляна Мандаджиева

Издателство „Паритет“, София
224 стр.

Необикновеният му образ съчетава особена жестокост с дяволска харизма, независимо, че извършва невиджани престъпления. Ако беше обикновен човек той вероятно щеше да е просто лицемерен садист. И ако историята не беше дала в ръцете на този безумец властта над цял народ, който, объркан и обезверен, не го беше направил свой кумир, Адолф Хитлер вероятно би бил най-обикновен мизантроп и неудачник. Как обаче успява да израсне като лидер и да завоюва половината свят?

Изключителен демагог и умел манипулатор, който използвайки предразсъдъците на хората се превръща в „изразител на идеите на нацията“.

За поръчки на книги от сайта
www.paritetbf.com – 20% отстъпка.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена, в каквато и да е форма, без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-593-4

Съдържание

Въведение	6
„Хората нямат право да знаят кой съм аз“	10
Животът във Виена	18
Хитлер по време на Първата световна война	24
Път към властта. Политическата кариера на пенсионирания военен	30
Среща с Ернст Рьом. Изключително мъжка компания	44
Биреният пуч	52
Изкуството да съблазняваш тълпата	65
Завладяването на властта. Ден след ден	77
Романът с племенницата му Гели Раубал	90
Хитлер взема властта	103
„Нощта на дългите ножове“	117
Аншлус – присъединяването на Австрия към Германия	128
Началото на Втората световна война	139
„Биреното“ покушение над Хитлер	147
История на заболяването на пациент № 1	155
Стратегия и лидерство на Адолф Хитлер	168
Войната според Адолф Хитлер	183
Последен рожден ден и сватба	193
Текст на изявлението на Хитлер от 22 юни 1941 година	204
Основни дати в живота на Хитлер	218

„Трябва да причислим към героите и онези велики борци на този свят, които въпреки че не са признати от съвременниците си, се борят до край за идеите и идеалите си. Ще дойде време и именно тези хора ще станат най-скъпи за своя народ... Тогава ще настъпи време, когато човечеството, изпълнено с благодарност и преклонение пред паметта на своите герои, ще започне да изучава тяхната велика дейност ден след ден и образът на тези велики личности ще свети на всички страдащи и паднали духом.“

„Най-голямото престъпление на нашата земя в очите на народническия мироглед е дейността, насочена срещу човешката култура чрез унищожаване на носителя на тази култура. Който вдигне ръка срещу висшето възплъщение на божиято подобие на тази земя, той се опълчва срещу всеблагия творец на всички чудеса на тази земя и с това съдейства за нашето изгонване от рая.“

„Наричат ни банда антисемити. А ние сме тъкмо такива! Ние искаме да предизвикаме буря. Хората не трябва да спят, когато бурята приближава. Ние няма да позволим да разпънат Германия. Наричайте ни жес-токи, ако искате. Но ако спасим Германия, ние ще из-вършим най-великото дело на земята.“

(Тези и всички останали цитати са от книгата на А. Хитлер „Моята борба“)

„Човек вярва в това, което му се иска.“

Хитлер

Въведение

На 20 април 1933 година тържествено е отбелязан рожденият ден на Хитлер, който тогава навършва четиридесет и четири години. Правят го почетен гражданин, в негова чест засаждат дървета и провеждат факелни шествия. Знамената и букетите цветя са в изобилие. Гьобелс прави всичко възможно, за да допълни образа на държавника с чертите на скромен човек. Хитлер бива изобразяван като „канцлер на народа“, „верен“, „добър“, „обичаш децата“, „обикновен човек от народа“. Някои възприемат създавания култ към него като смешен и отблъскващ. Но повечето германци остават с впечатлението, че Хитлер е различен, че не прилича на омразните партийни политици и кариеристи от злощастните ваймарски години.

Митът все повече измества критиката към ежедневната действителност и политиката на нацистите. Недостатъците и неуспехите биват приписвани на правителството и на партийните секретари, на „златните фазани“ (така са наричани партийните функционери заради кафявата им униформа) и „чиновни-

ците с партиен билет“. А подобренията в социалния живот се приписват изключително на Хитлер, също както и външнополитическите и военните успехи – или това, за което те са смятани. Манипулираното съзнание намира израз в такива фрази като: „дано не чуе фюрерът...“

Положителният образ на Хитлер все повече се отдалечава от негативния образ на партията. За това допринасят репресиите и ликвидирането на началниците на щурмовите отряди в „нощта на дългите ножове“. Фюрерът има много лица и според случая играе една или друга роля. Приписват му преодоляването на безработицата и „икономическото чудо“. След поражението от Първата световна и тежките следвоенни години повечето германци жадуват за национален успех и за възраждане на ролята на Германия, която да отговаря на историческото ѝ величие и мощ. Външната политика на Хитлер, като се започне от Версайския договор и се свърши с присъединяването на Австрия, изглежда отговаря на тези очаквания. Всичко става лесно, без загуби и лишения. Безпокойството се сменя от възторг.

През 1939 година фюрерът отбелязва половинвековния си юбилей вече в ролята на „най-великия пълководец на всички времена и народи“. Парадът на „най-модерните от всички въоръжени сили“, както казва Хитлер, си поставя две цели – да настрои собственото население за война след дългогодишните приказки за мир и да уплаши чуждите страни, които внимателно наблюдават процеса. Когато през лятото на 1940 година германските войски влизат в Париж, митът за Хитлер стига до новия си и последен връх.

Еуфорията не трае дълго. С пораженията на фронта и бомбардирането на германските градове започва упадъкът на мита за Хитлер. Става ясно, че този мит се базира върху вярата в „предопределените свише“ успехи на Хитлер. Но когато започват да се чуват съобщенията за изгубени битки и разрушения и когато за ликуване вече не остават поводи, убедеността във величието на фюрера трудно може да се запази. Хитлер все по-рядко изнася речи. Както и преди той изразява увереността си в победата и обещава да срази всички врагове. Част от населението до последно се хваща за тази сламка и се надява

на чудо. Но в крайна сметка надеждата става израз на отчаяние. Митът за фюрера се изчерпва още преди Хитлер да сложи край на живота си в своя бункер.

Неговият образ, побрал в себе си невероятна жестокост и дяволска харизма, изглежда необичаен, защото той извършва невиджани по мащабите им престъпления. Историята предоставя на разположение на фюрера цял един народ, който в заблудата си го прави свой лидер.

Но как все пак той успява да оглави Германия и да превземе половината свят?

„Хората нямат право да знаят кой съм аз“

„Личностите, които по възможности са над златната среда, в повечето случаи сами си прокарват пътя към арената на световната история.“

Адолф Хитлер изисквал всеки немец да представя документални свидетелства за чистотата на своя произход. Но самият той практически нищо не съобщавал за собствените си прадеди. Той изобщо избягвал да разговаря за своето семейство. „Хората нямат право да знаят кой съм, – раздразнено повтарял Хитлер. – Те не трябва да знаят откъде съм и от какво семейство произхождам. Аз дори в книгата си не си позволих да напиша нито дума за това“.

Старите познати на Хитлер били предупреждавани да си мълчат и да не си позволяват да огласяват спомени за предишния живот на фюрера. Оказало се, че в родословието му има тъмни петна, които безумно дразнели фюрера.

Неговата неомъжена баба Ана Мария Шикългрубер забременяла на четиридесет и една години. На 7 юни 1837-ма тя родила момче – бащата на Хитлер, когото кръстили Алоиз. Дали му фамилията на майката – Шикългрубер. В онези времена такива деца наричали незаконородени.

Алоиз Шикългрубер неочаквано се сдобил с баща, когато самият той вече бил над четиридесет.

Осиновили го, за да може като чиновник на държавна служба да се избави от клеймото на незаконороден и да може да получи наследство. Алоиз Шикългрубер се оженил на тридесет и седем години. Първата му жена Ана Гласъл-Хьохер, с четиринадесет години по-възрастна от него, била вече на петдесет. Възможно е да се оженил за нея заради пари. Деца нямали. Затова пък втората и третата жени родили на Шикългрубер общо осем деца.

Алоиз си хванал любовница – Клара Пьолцл, 16-годишно селско момиче, прислужница в дома му. Той не се задоволил с Клара и си хванал още една любовница – Франциска Мацелсбергер, която забременяла, когато първата жена на Алоиз била още жива.

*Бъдещият фюрер Адолф Хитлер на една година,
1890 г.*

Педантичен и акуратен в работата си, в дома си Алоиз бил тиран, който посягал и на жена си, и на сина си. Малкият Хитлер раснал в онези времена, когато телесните наказания се смятали за обичайна практика. Бащата бил господар в семейството. Той налагал властта си и чрез побой над децата. Този метод се предавал от поколение на поколение. Лекарите в онези времена заявявали, че ако децата плачат, следва добре да се напляскат. И Хитлер растял с убеждението, че властта трябва да се налага със сила.

След смъртта на първата си жена Алоиз се оженил за Франциска, която умряла на двадесет и три години, след което той се оженил за Клара Пьолцл. Клара била предана на мъжа си, възпитавала децата от първия му брак. За нея, момиче от затънтено село, бракът с митническият чиновник Алоиз бил голям успех. На 20 април 1889 година в седем и половина сутринта в предградието на австрийското градче Браунау на Ин на Алоиз Хитлер и третата му жена Клара Пьолцл се родило четвърто дете – син, когото кръстили Адолф.

Трите им деца преди него – Густав, Ида и Ото – умрели съвсем малки. Клара родила

през 1894-та още едно момче – Едмунд – и през 1896-та още едно момиче – Паула. Момчето било умствено изостанало и Адолф се стараел да се държи по-настрана от него. Той имал и двама доведени братя от предишния брак на баща си. Те също не се обичали един друг.

Адолф Хитлер твърдял, че е израснал в бедност, а неговият деспотичен баща всичко пропивал. В действителност семейството му можело да се смята за напълно благополучно. Алоиз Хитлер, както пишат немските историци, бил човек не без способности. Той направил прилична чиновническа кариера. А младият Адолф, неспособен на системен труд, не искал да се натоварва. В училище останал да повтаря годината. Курсът, който другите деца минавали за три години, на него му отнел пет. История, география, математика и немски език никак не му се удавали.

През ноември 1898 година Алоиз, който навършил шестдесет и една години, се преместил със семейството си в село Леондинг, близо до Линц.

Родителите на Адолф Хитлер – Алоиз и Клара.